

Istentisztelet – Húsvét utáni 2. vasárnap (MISERICORDIA DOMINI)

Budapest-Fasor, 2021. április 18. 11:00; MGYTK

https://youtu.be/5he7Ychd_g0

A vasárnap igéje: Jézus Krisztus mondja: **Én vagyok a jó pásztor. Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. (Jn 10,11.27-28)**

Lekció/olvasmány: 1Pt 2,20b-25 – A szolgák kövessék Jézus példáját

Ha kitartóan cselekszitek a jót, és túrítok érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében. Hiszen erre hívatatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát adott nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.

Textus/a prédikáció alapigéje: Jn 10,22-29 – Jézus a templomszentelési ünnepen

Elérkezett Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe. Tél volt. Jézus a templomban, Salamon csarnokában volt. Ekkor körülvették a zsidók, és így szóltak hozzá: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan! Jézus így válaszolt nekik: Megmondtam nektek, de nem hisztek. Atyám nevében végzett cselekedeteim tanúskodnak mellettem, de ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok. Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.

Kedves Gyülekezet!

A FÉNYEK ÜNNEPE, a templomszentelés, a hanuka viszonylag új ünnep volt Jézus korában. Arra emlékeztette a zsidóságot, amikor eleik Juda Makkabi vezetésével a Makkabeus-szabadságharc során győzelmet arattak az Izraelt Kr.e. 170-ben lerohanó, közel 80 ezer zsidó ember halálát és legalább ugyanennyit rabszolgának elhurcoló szeleukida uralkodó, IV. Antiochosz, a görög-hellén gondolkodás elkötelezett terjesztője ill. kultúrharcosa felett. Az előzőleg pogány kézre került, kirabolt, Zeusz szobrának felállításával és a görög istenek tiszteletére disznóáldozatok bemutatásával megszenteltetett templomot is visszafoglalták és megtisztították – amelynek során csoda történt: az egy napra elegendő szent olaj nyolc napon keresztül égett a menórában. Ez a szíriai görögök felett aratott győzelem Kr.e. 165-ben, Kiszlév hónap 25-én történt, december körül, az erre máig emlékező Hanuka a zsidóságnak a mi karácsonyunkkal párhuzamosan zajló téli ünnepe. Az ünnep tehát egy politikai-hadi eseményre való 8 napos emlékezés, amikor a meggyújtott lámpások azt hirdették, hogy Izraelbe visszatért a fény, az öröm, az élet, az egy Isten megmentette népét és diadalt aratott a hellenizmus szinkretizáló, minden vallást összerosni igyekvő törekvései felett.

Prédikációs alapigénk szerint Jézus ezen az ünnepen érkezett meg a jeruzsálemi templomba, annak is a templomépítő királyról elnevezett „Salamon oszlopcsarnoka” részébe. Ez a kb. 500 méter hosszú, keletről zárt, a templomudvar felé azonban nyitott templomrész jó védelmet nyújtott a jeruzsálemi tél jellemzői, az eső és a hideg keleti szél ellen. Ezért is vált a tanítások kedvelt helyévé – később az első keresztények számára is.

Nagyon szeretem a politikai és kétfilmeket, sorozatokat. Különösen az izraeli vonatkozásúakat. Amilyen például az Eli Cohen szíriai beépülését feldolgozó Izraeli kém (The Spy), az 1972-es müncheni olimpián a 11 izraeli sportoló meggyilkolását követő eseményeket feldolgozó München, az etióp zsidók Szudánon keresztül Izraelbe szöktetéséről szóló Vörös-tenger bűvárparadicsom (The Red Sea Diving Resort), vagy a mai Közel-Kelet póré és durva viszonyait bemutató Fauda. Amikor Jézust a Salamon oszlopcsarnokban körülvették, körülzárták a vele szemben gyanakvó és ellenséges zsidók, – a szeleukidák után Kr. u. 6-tól egy másik, a római uralom alatt élő, és az abból őket tényleges, politikai értelemben kiszabadító Messiást váró zsidók, – arról nekem ezeknek a kétfilmeknek az adat- és ismeretbegyűjtő, kihallgatási, vallatási jelenetei jutnak az eszembe. Nagyon is aktuálpolitikai vonatkozású, őket ége-

tő kérdést szegeztek Jézusnak ezek az őt körülfogó emberek: Meddig tartasz még bizonytalanságban, meddig bosszantasz, idegesítesz még minket? Vallj színt! Ne köntörfalazz! Ne „jópásztoros” képekben beszélj itt nekünk, mint legutóbb, ami a mi korábbi nagy prófétáinkat és vezetőinket: Mózes, Illést és Dávid király uralkodását is eszünkbe juttatja, hanem mondd meg nyíltan, hogy te vagy e a várt Krisztus, a várt Messiás, a várt Szabadító? Ez az egyetlen hely János evangéliumában, amikor Jézust ennyire direktben kérdezik a személye, a tevékenysége és a céljai felől.

Jézus azt feleli nekik, hogy felesleges újra annak bizonyítását követelniük, hogy ki ő, hogy aztán, ha a válasza meggyőző, hihessenek benne és kövessék őt, hiszen az eddigi szavaiból és tetteiből már rég rájöhettek volna arra, hogy ki ő és mit akar. De amikor jöttek a sokaság Jézusról alkotott véleményét összegző jelentések a szolga-ügynököktől: *ember még így soha nem beszélt, ahogyan ő* (Jn 7,46), akkor azt a zsidó vezetők és farizeusok rendre így értékelték: *megettévesztett* aki hisz neki (Jn 7,46).

Szomorúan mondja hát az őt közrefogóknak Jézus, hogy minden eddigi tette és kijelentése hasztalan: az ő alapbeállítottságuk nem alkalmas arra, hogy felismerjék őt és higgyenek benne. *Ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok* – mondja nekik. Aki az ő juhain közül való, az hallgat rá, hisz neki és követi őt – egészen az örökkévalóságig, mert ők ketten, Jézus és az Atya, vigyáznak rájuk, megőrzik őket. Ők ketten, Jézus és az Atya, ők ketten egyek ebben a megőrző munkában, ebben a megőrző erőben.

Jézus tehát több és másabb Messiás, mint az a Messiás, akire a kérdezői várnak. Ő nem egy politikai céllal felbukkanó, a történeti Izrael megszabadításán és megőrzésén fáradozó különleges ember. Ő az Isten erejével és hatalmával cselekvő, a benne hívó emberek számára egy sokkal nagyobb ívű szabadítást hozó Emberfia. Aki egy az Atyával. Nem abban az értelemben, ahogy a kereszténység a Szentháromság Egy Isten titkáról gondolkodik, hanem abban abban az értelemben, hogy milyen kapcsolat van az egy Isten és közte, Jézus között. Ez a megtestesülés nagy csodája. Isten nyilvánvalóan, kézzelfoghatóan elérhetővé vált a világ, a Föld emberei számára Jézus személyében – azért, hogy aki Jézusban hisz, aki meglátja Isten munkáját és erejét Jézus tetteiben, annak olyan bejárása és kapcsolata lehessen Istennel, mint ami soha korábban nem volt sem lehetséges, sem elképzelhető.

Urunk, köszönjük elfogadó szeretetedet, hogy ismerhetjük hangodat, hogy juhaid lehetünk. Ölelj és engedj pásztor-magadhoz, ismereted fényéhez minél többeket! Áldd meg a keresők keresését a hozzád találás, a kételkedők kételkedését a megbizonyosodás ajándékával. Ámen.

Jézus kapcsolata Istennel – ez a keresztény hit szegletköve, ez a zsidóság és a kereszténység közti nagy elválasztóvonal. Jézus kapcsolata Istennel – ez áll a zsidók és Jézus közti ellentét fókuszában, ez áll a korai századok teológiai vitáinak is a fókuszában, és ez adja az alapot a mai keresztények számára is akkor, amikor hitükről egymással, hitetlenekkel, keresőkkel vagy más vallások híveivel beszélgetnek.

Jézus egész élete során azt állította és hirdette, hogy ő úgy ismeri Istent, ahogy rajta kívül senki ember, valamint azt, hogy a világ megváltásában az ő akarata és munkája egy az Istenével. Aki ezt nem hiszi – az még keressen, fogjon szimatot és járjon utána! *Isten megjutalmazza azokat, akik őt keresik.* (Zsid 11,6) Aki pedig ezt felismeri, aki ezt elhiszi, az hozzá tartozik, az juha a nyájnak – akkor is, ha amolyan rendes bárány, akkor is ha amolyan fekete bárány. Ahogy Pilinszky is írja Villonról szóló publicisztikájában:

„A vámosok, a jobb lator, Mária Magdolna nem véletlenül kapnak olyan fontos szerepet Jézus körül az örökre szóló nagy drámában, az Evangélium tágas lapjain. ... Egy nagy keresztény költő, François Villon ... is egyike Jézus 'fekete bárányainak', kit még ma se mer egészen magáénak vallani számos keresztény. Nem értik: a híresen szabadszajú strófák árnyékában mit keres 'Jézus herceg', s mit a gyengéd szolngatott 'Szent Szűz'? ... Így a finnyás ízlésűek. Pedig az evangéliumi lecke olyan egyszerű. Kik [és milyenek] ezek [a fekete bárányok]? ... Ha a farizeusok festett koporsók,[ők] épp fordítva: csak kívülről feketék, szívük éberem fülel a hívó jó szóra. Kivetettek, ez igaz, de épp ezért nincs okuk képmutatásra, szabadok és nyitottak. S nyitottságuk és szabadságuk az, amit Jézus megszentel, s azontúl a keresztény ember külön típusát jelentik, egészen különleges szerepet játszva az üdvösség drámájában. [A szintén télen lemeztelenedve az emberek elé kiálló, gazdag múltjával Jézusért szakító] Szent Ferentől a jobb latorig óriási a skálája e szerepkörnek, amit – híven az ő bátorságukhoz – néha akár keresztény anarchizmusnak is nevezhetnénk, s egyiket-másikat a kereszténység, a szeretet anarchistáinak. ... Ezek is az ő bárányai. Nem hiába hát, hogy Jézus szerette és fáradhatatlanul hívta őket, megbocsátóan újra és újra, hívta őket és számított rájuk.”

A juhokat, a bárányokat, minket, akár rendesek, akár feketék senki sem ragadhatja ki sem Jézus, sem az Atya kezéből, mert ők ketten egyek és teljes egységükben biztosan őrzik övéiket. Imádkozzunk!